

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8Tos/22/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8324010590
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8324010590.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Moniky Halkociovej, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 11.11.2025, v trestnej veci proti odsúdenému A. B. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, v konaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Humenné sp. zn. 4Nt/7/2024 zo dňa 30.07.2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku sťažnosť odsúdeného A. B. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa rozhodol tak, že podľa § 399 ods. 2 Trestného poriadku návrh odsúdeného A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., trvale bytom A. XX, C., na povolenie obnovy konania vedeného na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 3T/144/2008 **z a m i e t a**.

Proti tomuto uzneseniu podal prostredníctvom svojho obhajcu odsúdený sťažnosť, v odôvodnení ktorej uviedol, že s účinnosťou od 06.08.2024 boli zo zásady „trikrát a dost“, tzn. z ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona vyňaté ustanovenia § 188 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona, a tak s účinnosťou od 06.08.2024 nemožno pri odsúdení za trestný čin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona aplikovať zásadu „trikrát a dost.“ Poukazoval aj na to, že skutok, pre ktorý bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov, bol neozbrojenou lúpežou, kedy odsúdený dňa 20.04.2008 spoločne so spolupáchateľom chytili poškodeného za obe ruky, prehľadali mu vrecká a odcudzili mobilný telefón a peňaženku s finančnou hotovosťou a celková výška škody činila 5.680,- Sk, pričom predošlé dve odsúdenia, ktoré boli podkladom pre použitie zásady „trikrát a dost“, boli z rokov 1991 a 1994. Odsúdený už teda viac než 17 rokov vykonáva trest odňatia slobody o výmere 25 rokov za skutok, za ktorý by bolo možné počnúc 06.08.2024 uložiť trest odňatia slobody o výmere iba 3 až 8 rokov. Nezákonnosť napadnutého uznesenia videl v tom, že vyššie uvedený následok považuje obhajoba za taký výnimočný a intenzívny zásah do základných práv odsúdeného, že ustanovenie § 394 Trestného poriadku je nevyhnutné porobiť výkladu z pohľadu ústavnoprávných a medzinárodnoprávných princípov, ktoré prvostupňový súd v rámci svojho rozhodnutia riadne nezohľadnil/nesprávne vyhodnotil. Išlo, podľa sťažovateľa, jednak o princíp lex posterior mitius zakotvený v čl. 49 Charty základných práv EÚ a článku 50 ods. 6 Ústavy SR - z ktorých nevyplýva záver, že ich aplikácia musí byť obmedzená iba na konania, v ktorých nedošlo k právoplatnému odsúdeniu a jednak princíp zákazu formalizmu pri výklade právnych predpisov, prameniacy z judikatúry Ústavného súdu SR. Zohľadnením zmyslu a účelu týchto princípov by bolo, podľa názoru obhajoby, možné dospieť k takému výkladu § 394 Trestného poriadku, v zmysle ktorého je neskoršia zmena zákona s podstatným vplyvom na trestnú sadzbu takou (skôr neznámou) skutočnosťou, vzhľadom na ktorú je pôvodne uložený trest v zrejmom rozpore s účelom trestu, resp. k závažnosti činu. Alternatívne by bolo možné zohľadnením zmyslu a účelu týchto princípov dospieť k záveru, že táto neskoršia zmena zákona (t. j. podstatná zmena trestnej politiky štátu s podstatným vplyvom na zmenu trestnej sadzby) zodpovedá svojimi účinkami a právnymi následkami strate účinnosti právneho predpisu podľa § 394 ods. 4 písm. b/ Trestného poriadku,

a teda výkladovo rozšíriť pojem „skôr neznáma skutočnosť“ (aj) s odôvodnením, že zákonodarca zakotvením samotného odseku 4 priznal pojmu „skôr neznáma skutočnosť“ nielen obsah spočívajúci v skutkových okolnostiach, avšak aj obsah spočívajúci v právnych skutočnostiach (rozhodnutie ESLP, strata účinnosti predpisu). Navrhovaný postup výkladu t. j. extenzívny výklad, resp. použitie analógie sa týka procesného ustanovenia a je v prospech odsúdeného, čím sú splnené podmienky prípustnosti extenzívneho výkladu/analógie v trestnom práve, formulované judikatúrou Ústavného súdu SR, najmä uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. PL. ÚS 3/2014 z 22.10.2014; publikované pod N-63/2014. Zamietnutie návrhu na obnovu konania bolo odôvodnené rozhodovacou praxou, v zmysle ktorej musí dôjsť k novým skutočnostiam týkajúcim sa skutkových okolností - alebo k existencii dôvodov taxatívne vymedzených v § 394 ods. 4 Trestného poriadku (rozhodnutie ESLP, resp. strata účinnosti zákona na podklade rozhodnutia Ústavného súdu SR). Sťažovateľ mal zato, že sa jedná o výklad procesného ustanovenia a takýto výklad je v prospech odsúdeného. Predmetnému výkladu nebráni explicitné ustanovenie Ústavy SR. Dokonca ods. 4 ustanovenia § 394 priamo naznačuje výkladovú líniu, v zmysle ktorej sa pojem „skôr neznáma skutočnosť“ nemusí týkať iba skutkových okolností pôvodného skutku - avšak aj právnych skutočností (rozhodnutie ESLP; strata účinnosti právneho predpisu v konaní pred Ústavným súdom). Predmetný výklad je, podľa sťažovateľa, v súlade so zmyslom a účelom zákona. Pokiaľ má byť vedúcou ideou pri nachádzaní zmyslu a účelu zákona čl. 50 ods. 6 Ústavy SR, resp. článok 49 Charty EÚ - tieto ustanovenia neobmedzujú pojem „ukladanie priaznivejšieho trestu“ iba na právoplatne neskončené konania neskončené konania - o čom svedčí aj najnovšia judikatúra v oblasti správneho trestania. Súd, ktorý rozhoduje o kasačnej sťažnosti proti súdnemu rozhodnutiu, ktorým bol zamietnutý opravný prostriedok podaný proti správnej pokute, ktorá má trestnoprávnu povahu a patrí do pôsobnosti práva Únie, je v zásade povinný uplatniť voči odsúdenej osobe priaznivejšiu vnútroštátnu právnú úpravu, ktorá nadobudla účinnosť po vyhlásení tohto súdneho rozhodnutia, bez ohľadu na to, že vo vnútroštátnom práve sa toto rozhodnutie považuje za právoplatné. (Rozsudok Súdneho dvora (veľká komora) z 1. augusta 2025. - T.T. a BAJI Trans, s.r. o. v. Národný inšpektorát práce. Vec C-544/23., 62023CJ0544). Podľa sťažovateľa je splnená podmienka následku v podobe zjavnej nespravodlivosti v súlade s kritériami formulovanými Ústavným súdom SR týkajúcimi sa zákazu formalizmu. Námiетка, ktorou je možné namietať v neprospech predmetného výkladu, môže spočívať v tom, že povolením obnovy konania pri akejkoľvek zmene trestnej sadzby, by mohlo dôjsť k preťaženiu justičného systému a narušeniu princípu právnej istoty, vo vzťahu k právoplatne uloženým trestom. V danom prípade však zmena trestnej sadzby spôsobila stav, kedy si odsúdený odpykáva viac než trojnásobnú výmeru trestu odňatia slobody, oproti hornej hranici trestnej sadzby účinnej od 06.08.2024 (25 rokov vs. 8 rokov). V zmysle vyššie uvedeného teda, podľa názoru obhajoby, hranicu „podstatného vplyvu na trestnú sadzbu“ napĺňa každá situácia, v rámci ktorej dôjde po zmene zákona k násobnému zníženiu hornej hranice novej trestnej sadzby oproti právoplatne uloženému, doposiaľ nevykonanému trestu. Iný záver by viedol k zjavnej nespravodlivosti. Modeloval dva teoretické príklady, keď by páchatelom lúpeže po odsúdení za dva také trestné činy boli uložené tresty podľa Trestného zákona účinného do 05.08.2024 a od 06.08.2024 a z hľadiska povolenia obnovy konania, keď pri skutkoch, za ktoré boli odsúdení, dôjde k podstatnému zníženiu trestnej sadzby po právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku tak, že u odsúdeného A sa tak stane z dôvodu zmeny zákona, u odsúdeného B sa tak stane z dôvodu straty účinnosti právneho predpisu podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy SR. Odsúdený uzavrel svoju sťažnosť tým, že skutočnosť, že výklad zákona, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti, neprispieva k náprave odsúdeného, ani jeho dôvere a dôvere jeho okolia v právny štát a navrhol vyhovieť sťažnosti a dospieť k názoru o možnosti povolenia obnovy konania podľa § 394 Trestného poriadku z dôvodu, že neskoršia zmena zákona, ktorá vyvolá viac než trojnásobné zníženie trestnej sadzby, je takou (skôr neznámou) skutočnosťou, vzhľadom na ktorú dochádza k zjavnej nespravodlivosti, nakoľko pôvodne uložený trest je v zrejmom rozpore s účelom trestu, resp. k závažnosti činu.

Na základe podanej sťažnosti preskúmal Krajský súd v Prešove, ako nadriadený súd voči Okresnému súdu Humenné, v zmysle § 192 ods. 1 Trestného poriadku správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj konanie predchádzajúce tomuto výroku napadnutého uznesenia a dospel k záveru, že sťažnosť odsúdeného nie je dôvodná.

Z obsahu spisu vyplýva, že sťažovateľ formou schválenia dohody o vine a treste bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 3T/144/2008 zo dňa 17.12.2008, právoplatným dňa 17.12.2008, za zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

- aj napriek tomu, že bol rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T/394/90 zo dňa 02.01.1991 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 07.03.1991 sp. zn. T To 36/91 odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zákona spáchaný vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zákona a nasledujúce na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 20 mesiacov a trest vykonal a následne bol rozsudkom Okresného súdu Humenné sp. zn. 4T/74/94 zo dňa 14.04.1994 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach zo dňa 21.06.1994 sp.zn. 7 To 119/94 odsúdený pre trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1 Tr. zákona, ktorý spáchal v zmysle § 41 ods. 1, ods. 2 Tr. zákona ako obzvlášť nebezpečný recidivista na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 10 mesiacov, obv. A. B. priznáva, že spoločne s ml. D. E. dňa 20. apríla 2008 v čase okolo 21.30 hod. v Humennom medzi hrádzou a budovou vodojemu pri rieke Laborec, za objektom Základnej školy na ul. Dargovských hrdinov, prepadli F. F., a to tak, že pri prechádzaní popri zábradlí toho chytili za obe ruky, ktoré mu vytočili na chrbát a smerom do výšky ramien, kde počas toho mu prehľadávali vrecká na bunde a teplákoch, pričom z teplákov mu zobrali mobilný telefón zn. Nokia 6151 a peňaženku s finančnou hotovosťou vo výške okolo 800,- Sk a osobnými dokladmi, čím mu spôsobili škodu vo výške asi 5.680,- Sk, pričom k zraneniu poškodeného nedošlo

Za to mu bol uložený podľa § 188 Trestného zákona za použitia § 47 ods. 2 Trestného zákona, § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, § 38 ods. 2 Trestného zákona poukazujúc na § 36 písm. l/ Trestného zákona a § 37 písm. m/ Trestného zákona na nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 25 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona pre výkon trestu odňatia slobody bol zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 288 ods. 1 Trestného zákona poškodený F. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C., G. H. XX, bol s nárokom na náhradu škody v celom rozsahu odkázaný na občiansko-súdne konanie.

Z odôvodnenia napadnutého uznesenia jasne vyplýva, o aké skutočnosti okresný súd oprel svoje rozhodnutie, ktorým zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy tohto konania. Plynie z neho právny názor súdu prvého stupňa, že novou skutočnosťou alebo dôkazom sú len tie skutočnosti alebo dôkazy, ktoré tu v čase rozhodovania súdu vyhlasujúceho rozsudok už existovali, ale neboli súdu známe, a ktoré by odôvodnili iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom, na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, pričom zároveň nové skutočnosti a dôkazy sa týkajú len skutkových okolností trestného činu a páchatel'a, ale nie je v nich zahrnutá zmena právnej úpravy, v ktorej dôsledku by bolo možné skutok - trestný čin, za ktorý bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok, posudzovať inak. Okresný súd poukazoval na to, že účelom obnovy konania je odstránenie nedostatkov v skutkových zisteniach s jednou výnimkou, podľa ktorej je obnova konania možná aj pre prípad, ktorý sa netýka nedostatkov v skutkových zisteniach, a tou je strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy, čo však nie je tento prípad. V danom prípade výška trestných sadziieb bola zmenená, nie v dôsledku nesúladu právneho predpisu podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy, ale na základe zákonodarnej činnosti Národnej rady Slovenskej republiky zákonodarného orgánu. Nakoľko ustanovenia trestného zákona, na ktorého základe odsúdený bol odsúdený, nestratilo účinnosť podľa čl. 125 ods.3 Ústavy, zároveň nebola ústavným súdom vyslovená jeho neústavnosť, nedošlo k zániku trestnosti skutku, o novú skutočnosť sa tak nejedná. Samotná legislatívna zmena trestných sadziieb v ustanoveniach § 188 Trestného zákona nie je takou skutočnosťou, ani takým dôkazom, s existenciou ktorých ustanovenia § 394 Trestného poriadku spája splnenie podmienok pre povolenie obnovy konania. Z uvedeného dôvodu podmienky na povolenie obnovy konania splnené neboli, keďže zmena právnej úpravy nepredstavuje novú skutočnosť alebo dôkaz, čo malo za následok zamietnutie návrhu na povolenie obnovy konania.

Každé súdne rozhodnutie musí byť založené na legitimitě, racionalite, kontrole a zaručení práv účastníkov konania. V právnom štáte musí každý orgán moci konať na základe zákona, a odôvodnenie musí byť dôkazom toho, že súd rozhodoval na základe právnych noriem, nie arbitrárne. Súdy pri odôvodňovaní musia rešpektovať predchádzajúcu judikatúru, právne zásady a právne normy. Extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním, skutkovými a právnymi zisteniami, nerešpektovanie kogentnej normy ako výraz interpretácie, ktorá je v extrémnom rozpore s prioritami spravodlivosti, či hodnotenie dôkazov vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich pri žiadnej novej interpretácii nevyplývajú prijaté skutkové základy, by viedlo k arbitrárnosti rozhodnutia súdu.

Javí sa byť vhodné pripomenúť, že účelom zákona, na ktorý sťažovateľ dominantne poukazuje a ktorý upravuje priebeh trestného konania, je to, čo ustanovuje § 1 Trestného poriadku, teda, aby trestné činy boli náležite zistené, ich páchatelia boli podľa zákona spravodlivo potrestaní a výnosy z trestnej činnosti boli odňaté, pričom treba rešpektovať základné práva a slobody fyzických osôb a právnických osôb. Účel trestu je potom vyjadrený v § 34 ods. 1 Trestného zákona, podľa ktorého trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou.

Samozrejme platí, že interpretácia zákona nemôže popierať účel a zmysel právnej úpravy a vo svojich dôsledkoch takto reštriktívne zasahovať do základných práv a slobôd, ktorých rešpektovanie je súčasťou základných princípov právneho štátu. Treba dodať, že v danom prípade v otázke obsahu hmotnoprávnej zásady „trikrát a dost“ ide o stanovenie podmienok trestnej zodpovednosti, ktoré určujú, kto a za akých podmienok môže byť za spáchanie trestného činu braný na zodpovednosť, a teda ide o hmotnoprávne podmienky na rozdiel od podmienok povolenia obnovy konania. Tie sú ako celok síce procesnoprávnej povahy, no samotný dôvod pre povolenie obnovy (napr. nové skutočnosti alebo nové dôkazy, ktoré mohli viesť k inému rozhodnutiu o vine alebo treste) sa dotýka hmotného práva, pretože sa zameriava na správnosť pôvodného záveru o trestnej zodpovednosti, ktorá je hmotnoprávna. K sťažnostnej námietke v tomto smere bez ohľadu na to treba povedať, že nestačí len skutočnosť, že by išlo len o procesnú normu a že by extenzívny výklad mohol byť v prospech obvineného. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať až v prípade, ak by sa tento výklad natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. To ale nie je prípad napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 1. augusta 2025 vo veci C-544/23 (BAJI Trans a iní proti Národnému inšpektorátu práce) bol vydaný v rámci správneho súdneho konania o kasačnej sťažnosti vo veci administratívneho deliktu.

Krajský súd v Prešove, ako nadriadený súd v predmetnom sťažnostnom konaní, považuje tento rozsudok Súdneho dvora Európskej únie za dôležitý pre správne konanie, no nepovažuje ho za záväzný alebo aplikovateľný pri rozhodovaní v rámci trestného procesu aj z dôvodu možného rozporu s vnútroštátnymi právnymi predpismi taxatívne upravujúcimi podmienky povolenia obnovy konania a princípmi trestného procesu. V opačnom prípade by dochádzalo k rozporu s princípom zákazu retroaktivity a so zásadami spravodlivého procesu, najmä princípom právnej istoty, ktorý vyžaduje, aby právo bolo jasné, určité, predvídateľné a stabilné, čo umožňuje občanom spoľahnúť sa na právne normy a súdne rozhodnutia. Právoplatné rozhodnutie súdu znamená, že vzniká právna istota, teda koniec konania a nemožnosť ďalšieho napadania rozhodnutia, okrem výnimiek stanovených zákonom. Uvedený rozsudok SD EÚ za okolnosti, že chýba explicitné nariadenie alebo zmena legislatívy nevytvára automaticky novú procesnú povinnosť alebo procesné oprávnenia pre obžalovaných, ktoré by zasahovali do bežného priebehu trestného stíhania. Princíp právnej istoty prejavuje najmä v tom, že súdne rozhodnutia majú byť v súlade s predchádzajúcou judikatúrou.

Je potom namieste dodať, že Ústavný súd Slovenskej republiky svojím uznesením sp. zn. IV. ÚS/503/2025 zo dňa 30.09.2025 dospel k záveru, že rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-544/23 (Baji Trans s.r.o.), v ktorom bola posudzovaná aj otázka, či je senát kasačného súdu v správnom konaní povinný zohľadniť zmenu právnej úpravy v prospech páchatel'a priestupku, ktorá nastala počas kasačného konania, nie je sám osebe dôvodom na povolenie obnovy konania v trestnom konaní.

Analógia v trestnom práve označuje spôsob aplikácie práva tam, kde nie je priamo upravený konkrétny prípad v zákone, či už vo forme analógie legis (použitie právnej normy z toho istého zákona) alebo ako analógia iuris (použitie normy z iného zákona alebo právneho odvetvia), no funguje ako právny nástroj len na riešenie prípadov bez priamej úpravy v zákone, ale jej použitie je obmedzené zásadami ochrany práv páchatel'a a princípom legality. V danom prípade nedošlo k medzere v zákone. Naopak, v otázke zahrnutia trestného činu lúpeže medzi trestné činy, ktorých sa týka zásada „trikrát a dost“ zákonodarca určil jasné pravidlá tak v čase, keď sťažovateľovi bola aplikovaná, tak aj neskôr, po jeho právoplatnom odsúdení, pričom doposiaľ nenastal stav, že by Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil svojím rozhodnutím protiústavnosť niektorého ustanovenia zákona, podľa ktorého bol sťažovateľovi uložený namietaný trest odňatia slobody. Stanovenie jasných pravidiel pre povolenie obnovy konania

je tiež v súlade s princípom právnej istoty. Nadriadený súd nemá zákonný podklad na to, aby vyhovel úvahám obhajoby formulovaným v tomto smere v podanej sťažnosti.

Sťažovateľ nepredložil argumenty, pre ktoré uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu alebo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Krajský súd v Prešove totiž zdôrazňuje, že v prípadoch, ktoré sa skončili právoplatným rozsudkom, je rozsah prieskumnej povinnosti daný § 394 ods. 1 Trestného poriadku. Súd v tomto konaní teda skúma iba to, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie objektívne existujúci jav, ktorý je v tej istej veci dôkazom a môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci. Predtým neznámym dôkazom sa rozumie predovšetkým dôkaz, ktorý nebol vykonaný v pôvodnom konaní, ale aj dôkaz síce v pôvodnom konaní vykonaný, ale s novým obsahom.

Súd zároveň skúma, či nedošlo k vzniku skutočnosti skôr neznámej v zmysle ustanovenia § 394 ods. 4 písm. a/, b/ Trestného poriadku, ktorými sú rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorého rozhodnutím prokurátora alebo súdu Slovenskej republiky alebo v konaní, ktoré mu predchádzalo, boli porušené základné ľudské práva alebo slobody obvineného, ak negatívne dôsledky tohto rozhodnutia nemožno inak napraviť alebo či nastala strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

Pre úplnosť možno dodať, že platí aj ustanovenie § 394 ods. 5 Trestného poriadku, podľa ktorého obnova konania, ktoré sa skončilo niektorým zo spôsobov uvedených v predchádzajúcich odsekoch, sa povolí aj vtedy, ak sa právoplatným rozsudkom zistí, že policajt alebo prokurátor, sudca alebo prísediaci v pôvodnom konaní porušením povinnosti spáchal trestný čin.

V rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nie je možné preskúmavať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou obvineného, či správne vyhodnotil vykonané dôkazy, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či bolo zachované právo na obhajobu a pod., či sa dopustil nejakých ďalších procesných pochybení, nie je možné preskúmať ani úroveň a kvalitu obhajoby poskytnutej zo strany obhajcu obvinenému.

V konaní o povolení obnovy konania súd skúma len, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu skôr známe a či by tieto dôkazy alebo skutočnosti samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi, ktoré boli známe už predtým, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine, alebo v rámci ktorých by bol uložený trest v zrejmom nepomere s účelom trestu.

Zmena Trestného zákona, na ktorú odkazuje sťažovateľ v podanej sťažnosti, skutočne nenastala v dôsledku niektorej právnej skutočnosti, ktorú zákonodarcu uznáva ako zákonný dôvod pre povolenie obnovy konania. Podľa názoru nadriadeného súdu, podaný návrh zo strany odsúdeného vrátane podanej sťažnosti neobsahoval žiadne skutočnosti ani dôkazy, ktoré by opodstatňovali obnovu konania. Nejde o prílišný formalizmus, ale dôsledné dodržiavanie kogentných noriem spojené so zachovaním účelu a zmyslu zákonnej úpravy. Sťažnostné námietky odsúdeného A. B. tak trpia nedostatkom spôsobilosti byť dôvodmi pre povolenie obnovy konania.

Keďže odsúdeným A. B. v prejednávanej veci uvádzané skutočnosti a dôkazy nespĺňajú podmienky na povolenie obnovy právoplatne skončeného trestného konania, a keďže žiadne podmienky pre

povolenie obnovy konania krajský súd nezistil, sťažnosť odsúdeného v zmysle § 193 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.